

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ,

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 7. (7) *Iouvlou* 2;

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗ.

1857.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ <i>Πρωτενούσῃ</i> κατὰ μῆνα	Δραχ.	4 50.
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς <i>Ἐπαρχίαις</i> κατὰ τριμηνίαν	»	6.
<i>Προπληρωτέα</i> ἐτήσιος <i>Συνδρομῆς</i> .	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν <i>Τουρκίᾳ</i> καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	3.
<i>Προπληρωτέα</i> ἐτήσιος <i>Συνδρομῆς</i> τουρκικῆ λίρας.	4.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν *Ἀθήναις* παρὰ τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Ῥοδακείου ἀριθ. 145.
Ἐν ταῖς *Ἐπαρχίαις* παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν *Ταχυδρομείων*
(Ἐκδίδεται κατὰ *ΚΥΡΙΑΚΗΝ*).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν τοῖς ἀναγνώσταις, ὅτι ὁ Κύριος Κάρλος Ποτιν καθογητὴς τῆς *Γαλλικῆς γλώσσης* ἐν τῇ *Στρατιωτικῇ σχολῇ* τῶν *Εὐελπίδων*, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα οἰουδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορήματα εἰς *Γαλλικὴν γλῶσσαν* μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν *Παρισίοις βιβλιοπωλείων* τιμῆν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὕλην διὰ τὰ *Σχολεῖα* καὶ τὰ *Γραφεῖα*.

Ἐργαλεῖα *Χωρομετρίας* καὶ *Γεωδαισίας*.

» *Γεωμετρίας* καὶ ὑποδείγματα.

» *Φυσικῆς*, *Ἀκουστικῆς* καὶ *Ὀπτικῆς*

» *Φυσικῆς Ἱστορίας*, *Γεωλογίας*, *Ζωολογίας* καὶ *Βοτανικῆς*.

» *Χειρουργικά*.

Ἐπιδείγματα καὶ διάφορα ἔργαλεῖα *Μηχανικῆς*.

Παντοειδῆ πρὸς *χρυσίαν ἀναγκαῖα*. Ἐπίσης πρὸς *χρωματισμὸν*, *λιθογραφίαν* *τυπογραφίαν* κλ. κλ.

Αἱ *παραγγελίαι* γίνονται ἢ παρὰ τῷ *Κυρίῳ Ποτιν*, ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ **Ἀριθ. 1**.

Παρὰ τῷ *Κυρίῳ Ποτιν* εὐρίσκειται ὡσαύτως, τὸ γνωστὸν *Γαλλικὸν Λεξικὸν* τῆς *Συνδιαλλέξεως* καὶ *Ἀναγνώσεως*.—Τελευταία ἐκδοσις πλήρης, τόμοι 68 εἰς μέγα 8ος καλῶς δεδεμένοι· τιμὴ αὐτοῦ δραχ. 238 ἤτοι δραχ. 3—50 ἕκαστος τόμος.—Ὁ ἐπιθυμῶν ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἴδιον *Κύριον Ποτιν*, ἢ πρὸς τὸν ἐκδότην τοῦ *Ἀδελφίτου*.

Ἡ ΚΑΤΑΠΕΣΟΥΣΑ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ.

ΙΣΤΟΡΗΜΑ

ὑπὸ *Δ. Ν. Βρατσάνου*.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 6.)

— Ἀμαξᾶ! ἐφώνησεν.

— Ἐξοχώτατε! ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ κατεπήδησεν ἐκτὸς, καθόσον ἡ θυρὶς εἶχε μείνει ἠνεωγμένη.

— Τί ἐξοχώτατε! εἶπεν ἀποτόμως ὁ *Γαβριήλ*.

— Ἄ! μὲ συγχωρεῖς! ἐνόμισα πῶς ἦτον ὁ *Κύριος ἰατρός*. . . ἀπήντησεν ὁ *ἀμαξηλάτης*, μόλις διακρίνων τὸν ἐρωτῶντα.

Βέβαια! ἰατρός! οἱ ἰατροὶ ἔχουν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον πάντοτε, ἐμυρμύρησεν ὁ *Γαβριήλ* καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν *ἀμαξηλάτην*, διότι ἡ φωνὴ τῷ ἐφάνη γνωστὴ.

Τί καλοὶ ἄνθρωποι! αὐτοὶ οἱ ἰατροὶ! Αἶ; προσέθηκε μετὰ πεισματος ὁ *Γαβριήλ*.

— Καὶ μάλιστα, *Αὐθέντη*, ὁ *Κύριος Β*. . . εἶναι χρυσοῦς, ἀπήντησεν οὗτος ὑποχωρήσας ἐν βῆμα· ὁ *Γαβριήλ* ἐσκίρτησεν ἀπὸ χαρὰν εἰς τὸ προφερθὲν ὄνομα τοῦ ἰατροῦ.

— Ἄ! *Μπίρμπο*, σὺ εἶσαι; ἀνοιξε γρήγορα τὴν *ἀμαξάν* καὶ βρέχει καυμένη! ὁ ἰατρός τῶρα θὰ καταβῆ.

— Ὅριστε *αὐθέντη!* ἀνοικτὴ εἶναι· καὶ ὁ *Μπίρμπος* ἔσπευσε νὰ προσφέρῃ τὰς περιποιήσεις του, ἀναγνωρίζας τὸν γενναϊδῶρον ἐπιβάτην τῆς πρώτης, καθόσον ἐπίστευσεν, ὅτι ἐξήρχετο ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἐξαδέλφης του.

Ὁ *Γαβριήλ* εἰσηλθεν ἐντὸς τῆς *ἀμάξης*, καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας του ἦσαν σφοδροὶ ἀναμένοντος τὴν κατάβασιν τοῦ ἰατροῦ, ὅστις ἔτυχε νὰ ἦναι ἐκ τῶν φίλων του.

Μυρία ἀνελογίζετο, καὶ ἐδειλία εἰς τὴν ἰδέαν τῆς πασχούσης ἐλπίδος του, καὶ ἀνησύχει διὰ τὴν *Ἀνθῆν*· ἐθερμαίνεται καὶ ἐξηλοτύπει ὑπ' ἄλλων ἰδεῶν φερθεῖς, καὶ τέλος εἰς ἐναγώνιον συγκίνησιν εὐρισκόμενος ἐπὶ τινὰς στιγμάς, αἵτινες ὄραι δλόκληραι τῷ ἐφαινόnton, συνεταράσσετο καὶ ἡ ψυχικὴ του ἀθυμία ἠῤῥξανε μέχρι στενοχωρίας καὶ ἤδη ἠτοιμάσθη νὰ καταπηδήσῃ τῆς *ἀμάξης*, νὰ τρέξῃ. . . . . τοῦ; βεβαίως εἰς τὴν παραφορὰν του, διότι ἡ φαντασία

ἢ τὸ ἰδανικὸν αἰσθημα, εἶναι τὸ κινδυνωδέστερον εἰς τὴν ἀποπλά-
νησιν τοῦ ἀνθρώπου . . . . . ὅτε, ἡ μεγάλη θύρα ἠνεώχθη καὶ
τὸ φῶς μεγίστου φανοῦ ἐχύθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ὁ Γαβριὴλ ἔμεινε κεχη-
νῶς, καὶ ὁ νοῦς του ἐπλανήθη εἰσέτι ὀλίγας στιγμὰς, μέχρις οὗ ἐπα-
ρουσιάσθη ἐπὶ τῆς θύρας ὁ φίλος του ἰατρὸς, ἀνὴρ τεσσαρακοντού-
της, εὐσχήμων, εὐχαρῖς, γοργός, πολυπειρος ὡς ἕλλην σπουδάσας ἐν
Γαλλίᾳ πρὸς ὃν ἐπεφώνησεν ὁ Γαβριὴλ προβαλὼν τὴν κεφαλὴν του ἐκ
τῆς ἀμάξης.

— Ἐλα! διὰ τὸν Θεόν, ἰατρέ μου, καὶ ἐπάγωσα νὰ σὲ περιμένω.

— Ὁ ἰατρὸς δὲν ἦτον ἐξ ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ φαντασία πλάτ-
τει φάσματα, διότι ἡ συνείδησίς του ἐπανεπαύετο ἐπὶ τῆς ἐπιστή-
μης, ὥστε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ψυχὴ ποθοῦσα τὰ ἐγκόσμια ἤρχε-
το νὰ τῷ ζητήσῃ τὴν μετὰ τοῦ σώματος σύζευξίν της μὲ τὸ αὐ-
τὸ δικαίωμα, δι' οὗ ἡ ἐπιστήμη τὴν διέζευξε. Μολαταῦτα ἔ-
στη ἐκπλαγεὶς εἰς τὴν ἀπροσδόκητον, πλὴν γνωστὴν φωνὴν, προσέ-
βλεψεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης καὶ ἀναγνωρίσας ἐκεῖ τὴν μορφήν τοῦ Γα-
βριήλ ἐφώνησε

— Γαβριήλ! ἐσὺ ἐδῶ;

— Ἐγὼ, μάλιστα! τὸν ἀπεκρίθη γαλλιστὶ οὗτος.— Πλὴν μὴ ζη-
τῆς τὸν λόγον, εἰσελθε καὶ τὸν μανθάνεις.

Ὁ ἰατρὸς εἰσήλθε καὶ ἐνῶ ὁ ἀμαξηλάτης ἔκλειε τὴν θυρίδα, οὗτος
ἔρριψε βλέμμα διερευνητικὸν ἐπὶ τοῦ Γαβριήλ. . . .

ᾧ! βεβαίως ἡ μορφή τοῦ Γαβριήλ τίποτε δὲν ἐκρύπτετο καὶ τὸ
πᾶν ἐπρόδιδε, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἂν δὲν ἐκρύπτετο εἰς τὸ σκό-
τος τῆς νυκτός, τὸ ὅποιον τόσα κρύπτει μυστήρια, ὅσα μέταλλα ἀ-
νεξιχνίαστα καλύπτουσι τῆς γῆς τὰ ἔγκατα.

— Λοιπὸν, Γαβριήλ!

— Λοιπὸν ἰατρέ μου! ἀπεκρίθη οὗτος, καὶ ἀμφοτέροι προσεβλέ-
ποντο εἰς τὸ σκότος χωρὶς νὰ διακρίνωσι τὰς φυσιογνωμίας των.

— Ποῦ ἔτρεχες, Ἄδωνί μου, τοιαύτην ὄραν, εἰς παρόμοιον καιρὸν
ἔρωτολήπτων — *tempo degli innamorati* — ἢ μὴν εἶσαι μεταμορφω-
μένος Σατανᾶς; ἂν ἦσαι, εἰπέ με, πῶς θεραπεύεται ὁ ἔρωτος;

— Περιέργως εἶσαι ἰατρέ! μήπως περιέπεσες εἰς τὰ δίκτυα ὡ-
ραίας τινὸς Λουκρέσης. . . . καὶ λέγων ταῦτα ἠσθάνθη τὸ στήθος
του ἐξογγόμενον.

— Ὅχι δά! καὶ ἂν σὲ εἰπῶ ναί, τὸ πιστεύεις;

— Διατί ὄχι! αἱ ἐρωτότροποι ἔχουν τόσα δελεάσματα, ὥστε εἰς
πτωχοῦ ἰατροῦ τὰς ἐλευθέρας ἐπισκέψεις προσφέρουσι δεσμὰ, καὶ ἐνῶ
νομίζει, ὅτι ἀκούει τὸν σφιγμὸν τῆς φιλασθένου, αἴφνης αἰσθάνεται
τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του. . . .

— Τῆς καρδίας της, θέλεις νὰ εἶπης.

— Τῆς καρδίας της, τῆς καρδίας του, κατ' ἐμὲ εἶναι ἀδιάφορον.

— Ὅχι ὅμως καὶ κατ' ἐμέ! εἰς τὴν ἐπιστήμην, λόγου χάριν, καλὸν

τὸ διαγιγνώσκειν ἀσθενείας τὸν ἰατρὸν καὶ στηθοσκοπεῖν, οὐχὶ ὅμως
ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἢ ὅπως ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς καρδίας του. . . . .

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἰατρέ, εἶσαι μυστήριον καὶ δὲν ἐννοῶ. . . .

— Καὶ τί ἄλλο εἶναι ὁ ἄνθρωπος εἰς ὅλας τὰς φάσεις τῆς ἡλικίας
του ἢ βαθὺ μυστήριον! Τί λέγεις, μικρὲ μου φιλόσοφε, καὶ σὺ ταύ-
την τὴν στιγμὴν δὲν εἶσαι μυστήριον;

— Μυστήριον ὅμως διαβεβρηγμένον καὶ κατάφυκτον, ἐνῶ ὁ ἰα-
τρὸς μου εἶναι μυστήριον ἐξερχόμενον ἀπὸ μυροβόλον θάλαμον ἴσως,
καὶ ἡ πνοή του δὲν ἐπάγωσεν, ὡς ἡ ἰδική μου, εἰς τοῦ βορῆα τὸ πνεῦ-
μα, ἀλλὰ. . . . πλὴν. . . . καὶ ὁ Γαβριὴλ λέγων ἠσθάνετο τὴν
ἀναπνοὴν του στενοχωρουμένην.

— Πλὴν, ὑπέλαβεν ὁ ἰατρὸς;

— Πλὴν, ἂν σὰς ζητήσω μικρὰν ἐξήγησιν, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ
μοι τὴν ἀρνηθῆτε, προσέθηκε μετὰ προπετείας ὁ Γαβριήλ, διότι ἠ-
σθάνθη τὸ αἷμα του νὰ τὸν πνίγῃ.

— Ὀλίγον τολμηρὰ εἶναι ἡ ἀπαίτησις, ἐπανέλαβεν μειδιῶν ὁ ἰα-
τρὸς, προσποιηθεὶς ὅτι δὲν ἐνόησε τοὺς λόγους τοῦ Γαβριήλ, καθόσον
μάλιστα δὲν ἔβλεπε τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου. . . Πλὴν, προσέ-
θηκε, μάθετο, διότι δὲν μοι τὸ ἐνεπιστεύθησαν, εἶναι ἀνακάλυψις.

— Ὁ Γαβριήλ δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' εἰς τὰς λέξεις μάθετο, ἀνακάλυψις,
ἠσθάνθη τὴν κόμην ἐκσυρομένην πρὸς τὴν κορυφὴν καὶ τὴν καρδίαν του.
ᾧ! ἡ καρδία του περιεστάλη ὑπὸ τὴν ἰδέαν τῆς ἀνακαλύψεως, ὡς
ὁ δούλος ὑπὸ τὴν μάστιγα τοῦ κυρίου του ἀναμένων τὸ κτύπημα.

— Ἡ ὦραία Ἀνθῆ, ὁ Ἄγγελος αὐτὸς τὴν μορφήν καὶ τὴν καρδίαν,
εἶπεν ὁ ἰατρὸς, ἀσθενεῖ, ἀσθενεῖ τὸν γλυκὺν τῆς καρδίας πόνον, τὸν
προξενούμενον ἀπὸ τὰ παιγνιώδη κτυπήματα παρθένου ἔρωτος, ὅστις
ἐκστάσεις μόνον, καρδιοπαλμοὺς καὶ μικρὰς λειποθυμίας προξενεῖ, μέ-
χρις οὗ ἐνθάρρυνθῆις εἰς τὰς σχέσεις του αὐξήσῃ καὶ τὰ κτυπήματά
του, αἱ ἐκστάσεις μεταβληθούσιν βαθμηδὸν εἰς ἐκπλήξεις, οἱ καρ-
διοπαλμοὶ εἰς κεραυνούς καὶ αἱ λειποθυμίαι εἰς θάνατον.

— Θάνατον! ᾧ! ἐπεφώνησεν ὁ Γαβριήλ καὶ παρ' ὀλίγον νὰ
προδοθῇ διὰ μιᾶς ἐπὶ πλέον λέξεως.

— Τὴν γνωρίζεις, Γαβριήλ, αὐτὴν τὴν νέαν; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς ἀ-
διαφόρως.

Ὁ Γαβριήλ ἐταράχθη.

— Ἴσως! Ὅχι, . . . ἀπεκρίθη.

— Κάλιον ὄχι, διὰ τὴν ἡσυχίαν σου, ἂν καὶ ἠξέούρω, ὅτι εἶσαι
σκληρόκαρδος· διότι ἀμφιβάλλω ἂν δὲν ἤθελες ἀνησυχῆσαι ἐπὶ
ἓνα μῆνα, ἂν τὴν ἔβλεπες ἀπαξ' ἐν ἔτος, ἂν τὴν ἔβλεπες δις, ἂν δὲ
καὶ τρίτον ἀναμφιβόλως ἡ ζωὴ σου ὀλόκληρος δὲν ἤθελεν ἐπαρκέσει
εἰς λατρείαν της, ἤθελες φλογισθῆ ἤθελες ἀνάψαι. . . . .

Σιγῇ ἐπεκράτησε ἐπὶ τινὰ στιγμὴν, ὁ μὲν ἰατρὸς ἠρέυνα τὰ θυλά-
κιά του ζητῶν τὴν σιγαροθήκην του, ὁ δὲ Γαβριήλ προσηλώθη εἰς

τὸ κυριεῖον αὐτὸν αἰσθημα, διότι ἡ καρδιά του ἀντὶ κτυπήματος ἐδέχθη τροφήν.

— Ὦχ! ἐστέναξεν ἐκ βαθέων ὁ Γαβριήλ.

— Χούμ! ἐξηρόθηξεν ὁ ἰατρός, ὥστε ἐφάνη, ὅτι δὲν ἤκουσε τὸν συναγμόν.

— Λοιπὸν τί σκέπτεσαι Γαβριήλ, ἀνάπτεις . . . . . ἓνα φώσφορον . . . . .

— ὦ! πυρκαϊάν! πυρκαϊάν! ἐξεφώνησεν ὁ Γαβριήλ ἀπαντῶν εἰς τὸν λογισμόν του καὶ οὐδόλως εἰς τὴν ἐρώτησιν.

— ἓνα μόνον φώσφορον ἓνα διὰ νὰ ἀνάψω τὸ σιγάρον μου Γαβριήλ.

— Τί;

— ἓνα φώσφορον, ἐζήτησα ἀν ἀνάπτης.

— ὦ! μὲ συγχωρεῖς, δὲν καπνίζω, δὲν ἔχω.

— Καὶ ἐν τούτοις . . . . . μοὶ ἀπεκρίθησεν πυρκαϊάν, πυρκαϊάν!

Ὁ Γαβριήλ ἐταράχθη μέχρι κεφαλῆς.

— Ἀλλὰ φαίνεται, εἶπας τοῦτο, διὰ νὰ μὲ ἐμπαίξῃς σκληρῶς φιλόσοφε, εἰς τὰς περὶ Ἀνθῆς προλήψεις μου. Πρόσεξε, διότι ἂν ποτε ἐν τινι βρεμασμάῳ σου ἡ μελαγχολικὴ ἐπιφωνήσῃ σου, ἀνακαλύψω καὶ σοὶ εἶπω — Γαβριήλ! εἶσαι ἐρωτευμένος. — τοῦτο θὰ εἶναι μυστήριον, τὸ ὅποιον ἴσως δὲν θὰ θέλῃς νὰ ὁμολογήσῃς· ἀλλὰ θὰ προφασίζεσαι προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις, θὰ λέγῃς ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, καὶ θὰ ζητῇς νὰ δικαιολογήσῃς τῆς καρδίας τοὺς παλμούς καὶ τοὺς δραπέτας στεναγμούς σου . . . . . καὶ ἐγὼ θὰ γελῶ εἰς τὰς ἀνησυχίας καὶ τὰ δικαιολογήματά σου, ὅπως τὴν ἐσπέραν ταύτην μοὶ συνέβη νὰ γελᾶσω μὲ τὴν μικρὰν Ἀνθῆν. . . . .

Τὴν ὥραιαν κόρην! ἤξεύρεις ποῦ ἀποδίδει τὴν νυκτερινὴν ἀνησυχίαν της, τοὺς σφοδροὺς παλμούς, τὰ ὄνειρα, τοὺς τρόμους, τὰς λειποθυμίας της, ἐνὶ λόγῳ τὰς παθήσεις της; εἰς τὸν χθὲς χορόν. — Ἐχόρευσα, λέγει, πολὺ καὶ . . . . . καὶ ἐνῶ ὀλοπόρφυρος καθίστατο εἰς μόνην αὐτὴν τὴν λέξιν, αἶφνης ὠχρῆ καὶ μία λειποθυμία ἐπισφραγίζει τὴν ιδεάν μου. Ἐνῶ ἡ πρωτόπλαστος μήτηρ της ἀρνεῖται, ἐν ἀγνοίᾳ βεβαίως, τοὺς στολισμούς αὐτοὺς εἰς τὸν ἔρωτα, καὶ ἀποδίδει τῆς θυγατρὸς της τὴν πάθησιν εἰς βασκανίας.

— ὦ! χωρὶς ἄλλο, μοὶ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου, — χωρὶς ἄλλο, ἰατρέ, τὸ ἐβάσκαναν τὸ παιδί μου! καὶ μία ἄμαξα, ἀναθεματισμένη! ἄμαξα, τὸ ἔκαμε νὰ τρομάξῃ. . . . . Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἐχόρευσε καὶ πολὺ, ἀλλὰ . . . . .

Τί ἠσθάνετο ὁ Γαβριήλ, καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν κατ' ἐπιφάνειαν ἀφελῆ διήγησιν τῆς ἱστορίας τοῦ ἰατροῦ, ἀδύνατον νὰ περιγραφθῇ, λέγομεν μόνον, ὅτι μετὰ πολλῆς συγκινήσεως προσέβλεπε τὸν ἰατρὸν, καὶ ἀνυπομόνως περιέμενε νὰ ἀκούσῃ καὶ τὸ ὄνομα του προφερόμενον εἰς τὴν διήγησιν, ἄλλως ἠτοιμάζετο νὰ προδώσῃ αὐτὸς τὸν ἔνοχον. . . . .

Καὶ ἡ μήτηρ δὲν ἔχει νομίζω ἄδικον, προσέθηκεν ὁ ἰατρός, εἰς τὸ περὶ βασκανίας, δηλαδὴ εἰς τὴν ἐπενεργοῦσαν μαγνητικὴν δύναμιν, τὴν

ὁποίαν καὶ ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται, καθὼς καὶ ἡ κατάχρησις τοῦ χοροῦ ὅτι. . . . .

— Ὁ χορός! . . . ὁ χορός! ἐπεφώνησεν ὁ Γαβριήλ.

— Τί ἀπορεῖς, σκληρῶς χορευτά! βέβαια σεῖς οἱ χορευταί, ὅταν τύχητε θελακτικῆς καὶ εὐστροφῆς συγχορευτηρίας λησμονεῖτε, ὅτι ὁ σφ καλλιπρόσωπος καὶ λεπτοφυῆς εἶναι, κατὰ τοσοῦτον ὁ ὄργανισμός παθαίνει καὶ καταβάλλεται εἰς τὰς ἀδιακόπους περιστροφάς σας. Ἐντελὲς πλάσμα γυναικὸς, εἶναι Γαβριήλ, ὡς τὸ εὐγενέστερον ἄνθος, τὸ ὅποιον εἰς περιπλέον μαργαρίτης δρόσου τὸ καταβάλλει, τὸ μαραίνει· ἀκούσεις;

— ὦ! βέβαια τὸ εὐγενέστερον ἄνθος! . . . .

— Καὶ ἡ καρδιά τότε, τὸ κάτοπτρον πάσης συγκινήσεως ἀνακαλῶ τὰς παθήσεις αὐτῆς καθ' ὅλον τὸν διοργανισμόν, ἡ κίνησις διοχετεύεται ζωηρὰ ἐντεῦθεν, ἂν καὶ ὁ χορευτὴς τύχη συμπαθῆς μὲ προτερήματα, μαντεύεις, ὅτι καὶ ἐκεῖνος εἶναι ἔνοχος τῶν παθημάτων. Προσέχετε λοιπὸν, προσέχετε σκληροὶ χορευταί! . . . .

Ἡ ἄμαξα ἔστη, ἡ θυρὶς ἠνεώχθη καὶ τότε μόνον ἐνόησεν ὁ Γαβριήλ πόσῃ ὥραν ἔτρεχον, καὶ ὅτι ἀνάγκη εἶχε ἀλλαγῆς ἐνδυμάτων. Τὸ ψῦχος εἶχε διαπεράσει τὸ σῶμα, ὅπως ἡ βροχὴ τὰ ἐνδύματά του, καὶ ἤδη πυρετὸς σωματικὸς διεδέχθη τὰς πρὸ μικροῦ συγκινήσεις του.

— Ἄ! ἐπεφώνησεν, ἰατρέ! ἐπάγωσα, τρέμω!

Ὁ ἰατρός ἐζήτησε τὴν χεῖρα του.

— ὦ! μικρὸς πυρετὸς διεννοήθη· Πλὴν εἶσαι κατάβρεχος, καὶ δὲν τὸ ἔλεγες;

Ὁ ἰατρός ἐζήξεν τῶν πλατέων θυλακίων του δύο φιάλια, καὶ

— Πίε ὀλίγον ἐκ τοῦ ἑνὸς, καὶ ὁσφράνθητι τὸ ἕτερον, εἶπε.

Ὁ Γαβριήλ ὁσφράνθη δὲν καὶ ἐγεύθη δριμύ.

— Πλὴν ποῦ εἴμεθα, ἠρώτησεν;

Ὁ ἰατρός δὲν ἀπεκρίθη, ἦτο ἐκτὸς τῆς ἀμάξης, ἡ θυρὶς ἐπεκλείσθη.

— ὦ! ἡ κεφαλὴ μου· τρέμω, ποῦ εἴμεθα;

Ἐζήτησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ πλὴν οἱ ναρκωθέντες πόδες του δὲν ὑπήκουσαν. Τί παράδοξος ἄνθρωπος, αὐτὸς ὁ ἰατρός! νομίζω, ὅτι μὲ ἐμάγευσεν ἐμυρμύρισε ὁ Γαβριήλ ἔβριπτε ἐπ' αὐτοῦ τὸν μέγαν τοῦ ἰατροῦ μανδύαν, ὦ! πόσῃ νυστάζω . . . παράδοξον . . . Μπίρμπο! ἔκραξεν, οὐδεὶς ἀπεκρίθη.

Μπίρμπο, Μπίρμπο! ἐπανέλαβεν, οὔτε φωνή! — ἔκρουσε τὰς ὑέλους μηχανικῶς, οὔτε ἀκρόασις! — ἔβριψε τότε ἐν βλέμμα ἀνήσυχον καταπίπτων πρὸς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης καὶ μόλις εἶδεν, ὅτι τοῦ φανοῦ αἱ ἀκτίνες ἐχάραττον τὸ βαθὺ σκότος ἐρήμου ὁδοῦ καὶ μέλας τοίχους ὑψοῦτο πρὸς τὴν μίαν πλευράν, πρὸς τὴν ἄλλην οὐδὲν διέκρινεν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπεκλείσθησαν. . . . .

Σφοδρὸς ἐσύριζε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ βορρᾶς, καὶ χάλαζα πλήττουσα βραγδαίως τὴν ἄμαξαν ἐβαυκαλίζε τὸν βέγγοντα Γαβριήλ. (ἀκολουθεῖ.)

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

Πονηρέ μου αιχμάλωτε! μικρέ μου Σατανά! εις έργον, εις έργον! πηδήματα, μεγάλα, σπουδαία, πολλά, διότι. . . .

— Διότι;

— Διότι, μάντευσε αν είσαι πνεύμα.

— Διότι. . . . και τὸ δαιμόνιον ἐσκέπτετο ζῆλον τὰ κερατίδια του. . . . Ἄ! ἀνέκραξεν τὸ διότι ἐννοεῖ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν καλῶν σου ἀναγνωστῶν, οἵτινες οὐδὲν εὐχαριστοῦνται εἰς ἀθωότητας, εἰς λογοπαίγνια· δὲν θέλουν μικρὰς κακίας, ἔχουν ὑπόληψιν πρὸς ἐμὲ, εὐχαριστῶ! πολλὴ τιμὴ! πλὴν θέλουν μυστήρια, οὐχὶ ὅμως τὰ ἰδικά των ἀλλὰ τὰ ξένα· θέλουν πολιτικὰ πηδήματα, διαβολικὰ πηδήματα, τολμηρὰ ὡς τοῦ ἀστυνόμου, καὶ ἐλαφρὰ ὡς ἡ γραφίς ἐνὸς Ἡλιογράφου· θέλουν νὰ πηδήσω, λόγου χάριν εἰς ἐνὸς ἐξοχωτάτου τὸ πλατὺ θυλάκιον, νὰ σκαλίσω, νὰ σκαλίσω τόσην ὥραν διὰ νὰ εὔρω μίαν μικρὰν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν μόνις ἀναγνώσω τὰ ἐξῆς:

Σεβαστὲ Πρόεδρε!

« Σπουδαῖαι, κατεπεύγουσαι ὑποθέσεις, με ἐμποδίζουν νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸ ὑπουργικόν σας Συμβούλιον πλὴν ἐπαναλαμβάνω, νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀπαιτεῖ. . . . »

Καὶ τὴν ἀφήσω, διότι βλέπω ὅτι περιέχει πολιτικὰ. . . . δὲν εὐχαριστοῦνται, τὴν θέλουν ὀλόκληρον, καὶ νὰ τὴν δημοσιεύσω μάλιστα, ἃς ἦναι καὶ πολιτικὴ, ἃς ἦναι καὶ τοῦ Κυρίου Πρωθυπουργοῦ. . . . Τί ἐπίμων κεφαλὴ! ἡ κεφαλὴ τῶν ἀγαθωστῶν. . . .

Ἄν δὲ πάλιν εἶπω· εἶδα μίαν ἐξοχότητα, ἥτις βαδίζει ὡς στρατιώτης ἐπίλεκτος (διὰ νὰ μὴ εἶπω τὸ ὄνομά του) συνομιλοῦντα σπουδαίως μέ τινα τῶν Σεβαστῶν Πατέρων τοῦ ἔθνους, καὶ ὁ λόγος νομίζω ἦτο περὶ τοῦ 40. ἄρθρου τοῦ Συντάγματος. . . .

— Καὶ τί ἔλεγον; Ἀμέσως ἀπαιτοῦν νὰ τοῖς εἶπω καὶ τί ἔλεγον. . . . μὰ! οἱ κύριοι ἀναγνώσται σου με συγχωροῦν ἀλλ' εἶναι καὶ ὀλίγον. . . . ἐγὼ οὔτε ἀστυνομικὸς κατάσκοπος εἶμαι, οὔτε τὸν Μηνίτορα γράφω ὁ ἴδιος, οὔτε. . . . Τέλος πάντων, κύριε, ἔχω τὴν ἀρετὴν νὰ ἦμαι βωδὸς, σιωπηλὸς ὡς μερικοὶ καλοὶ Βουλευταὶ μας, καὶ μὰ τὰ περιζήτητα κερατίδια μου, δὲν εἶναι κακὴ ἰδέα νὰ ζητήσω

προσεχῶς τὴν ὑπουργικὴν ὑποψηφιότητα· ἃς βίβουν λοιπὸν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Αἰῶνος, τὸ ἄλλο ἐπὶ τῆς Ἐλπίδος καὶ ἰδοὺ ὁ μίτος τοῦ μυστηρίου — Ὅχι! λέγει, θέλουν νὰ τὸ εἶπω ἐγὼ — Μὰ! ὁ διάβολος, ἄνθρωποι! χωρεῖ εἰς τὸ 40. ἄρθρον τοῦ Συντάγματος σας; ἀρεσθῆτε, παρακαλῶ, νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ἐγένετο ἀναμεταξύ των καὶ λόγος περὶ ὑπουργείου καὶ διωρίζεσθαι — πλὴν μὴ ζητεῖτε καὶ τὰ βαθέα πολιτικά. . . .

Τέλος πάντων θέλουν τοῦτο τὸ σπουδαῖον, ἐκεῖνο τὸ μυστήριον, αὐτὸ τὸ πολιτικόν, ἀπὸ ἓνα πτωχὸ δαιμόνιον, τὸ ὁποῖον μόνις ἔχει δέκα ὄνυχας, τρία μικρὰ κερατίδια καὶ μίαν οὐρὰν διὰ τηλεγραφον.

— Ἀλήθεια, εἶπας τηλεγραφον, πῆδα μὴ στιγμὴ εἰς τὸν Τηλέγραφον Σύρου, ἐννοεῖς, τὴν ἐφημερίδα· καὶ εἶπέ τον ἐκ μέρους μου πολλὰ χαιρετίσματα, καὶ ὅτι εἶναι ἀξιόλογος ἄνθρωπος, ἀλλ' ὁ εὐλογημένος εἶχε, φαίνεται, πολλὰς ἀσχολίας καὶ διατοῦτο χωρὶς νὰ ἀναγνώσῃ τὸ φυλλάδιον τοῦ Ν. Κοντζιά περὶ ἐπανορθώσεως τῶν ἐσφαλισμένων τῆς ἱστορίας Σ. Τρικούπη, ἔγραψεν ὅσα ἐν τῷ ἀριθ 407 ἐδημοσίωσεν.

Εἶπέ τον λοιπὸν, ὅτι τὸν παρακαλῶ, ὅταν δὲν θὰ ἔχη νὰ γράψῃ, ἢ ἂν θέλῃ, νὰ ἐκφωνήσῃ, ὡς πάλαι ποτὲ ὁ ἀστεῖος ἐκείνος Ἀθηναῖος τόσα, σήμερον — ΚΑΤΕΠΑΕΥΣΑΝ καὶ ΑΠΕΠΑΕΥΣΑΝ, — ἃς ἀναγνώσῃ μετ' ἐπιστασίας τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος φυλλάδιον, καὶ ἀφοῦ μάλιστα ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν 57—62, καὶ τὴν 69—72 σελίδα αὐτοῦ, ἃς μὰς γράψῃ κατόπιν, πῶς τοῦ φαίνεται τὸ φυλλάδιον ἢ κοπὴς αὐτῆ τοῦ ἱστορηματικοῦ νήματος τοῦ Σ. Τρικούπη. . . .

— Αὐτὰ μόνον;

— Τὰ ὁποῖα ἀρκοῦσι νομίζομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος· δύνασαι μόνον ἐπιστρέφω νὰ εἶπῃς χαιρετίσματα καὶ εἰς τὸν ἐκ Πειραιῶς χονδροπρεπῆ ἐπιστολογράφον μας, ὅτι δασάκις γράφει, καλὸν εἶναι νὰ βάζῃ καὶ ὀλίγον ἄλλας εἰς τὸ πνεῦμα του, ἀφοῦ κατοικεῖ εἰς παράλιον μέρος, καὶ νὰ ὑπογράφηται (ἂν ἐξακολουθῇ οὕτω) πάντοτε Ἡπειρώτης καὶ οὐδέποτε μετ' ὄνομά του. Ἀλλ' ἂν μορσάσῃ εἰς τὰς ἀθώας αὐτὰς παρατηρήσεις μας κάμε του καὶ σὺ διὰ τῶν δύο ἐρατεινῶν σου χειρῶν, ὅτι ἐν τῇ παρελθούσῃ γελοιογραφίᾳ μας, ὁ Παπαὶ οὐκ οἶδα! πρὸς τὸν γνωστὸν ἐνηθάτην, καὶ πῆδα φιλικῶς διὰ νὰ μὴ γίνωνται ἱστορία.

— Πολλὸ καλὰ, εὐχαριστῶς, εἶπε τὸ δαιμόνιον, ἀλλ' ἀφοῦ ὁ λόγος περὶ ἱστορίας ἄκουσε νὰ σοῦ διηγηθῶ καὶ ἐγὼ μίαν μικρὰν ἱστορίαν. . . . περὶ ἐνὸς Κυρίου·

— Μὰ, ἡ ὥρα. . . .

— Ἐχεις ὥραν! μόνις εἶναι 10 Π. Μ. ἕως τὰς 11 ὅπου ἄρχονται αἱ συνεδριάσεις τῶν σωμάτων ἔχεις καιρόν!

— Λέγε λοιπὸν, μὰ σύντομα.

— Συντομώτερον βέβαια ἀπὸ ἓνα ῥήτορα τῆς Γερουσίας καὶ περισσότερο ἀπὸ ἓνα ῥήτορα τῆς Βουλῆς. . . .

Λοιπόν, χωρίς να σοι λέγω, ότι αυτός είναι άνθρωπος με δύο ότα, δύο γαλανούς οφθαλμούς, κοντόσωμος και όλιγον παχύς, με φαλακρόν μέτωπον και κόμην—*πόλκα βοκοκό*,—ρίνα σιμνή ἐφ' ἧς ὑπάρχει μικρόν στίγμα φυσικόν· ὅτι εἶναι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες δὲν τρέφονται με κενὰς Ἐλπίδας, καὶ φορεῖ δημοκρατικὸν πῖλον (ἀν καὶ σκέπτηται ἀριστοκρατικά), ὅτι . . . ὅτι . . . ὅτι . . . τὰ ὁποῖα παραλείπω, διότι δὲν ἔχεις καιρόν.—Σοὶ λέγω μόνον, ὅτι κάμνει καὶ τὸν ἔμπορον, με τὴν Ἐλπίδα νὰ κερδίῃ πολλά·—Ἐφθασεν ὅμως τὴν παρελθοῦσαν ὁ ἐν Λονδίῳ ἀνταποκριτὴς του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἠρνεῖτο, καθὼς λέγεται, νὰ πληρώσῃ 2,000 λίρας στερλ. καὶ ἔλαβε χώραν μεταξύ των μία μικρὰ συνέντευξις, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦτον, ὅτι ὁ ἀνταποκριτὴς αὐτὸς ἔδωκε καὶ ἐπῆρε· δηλαδὴ ἔδωκεν ὀλίγα γρονθοκοπήματα καὶ ἔλαβε ἐν συνάλλαγμα πρὸς τινὰ τῶν ἐν Λονδίῳ Ἑλλήνων ἐμπόρων ἀπέναντι τῶν ὅσων εἶχε λαμβάνειν, πλὴν κατὰ κακὴν τύχην (ὄχι ἐκ προθέσεως) τὸ συνάλλαγμα ἀπευθύνετο πρὸς τινὰ τὸν ὁποῖον μόλις ἐξ ὀνόματος ἐγνώριζεν ὁ ἐκδότης, καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς . . . ἀλλὰ . . . ἀλλὰ δὲν ἔχει ἄλλο. — Ὡ! μῆτε ὀλίγον—*gaz*—δὲν τὸν ἄφησαν νὰ ἀναπνεύσῃ, τὸν ταλαίπωρον! ἐνῶ προσέφερε 20 λεπτά τὸ στόμιον ἀνὰ πᾶσαν ὥραν, ἀνοίγων τὸ στόμα τοῦ. Ἄλλ' ἡ ἀχάριστος Κυβέρνησις τὸ παρεγώρησεν εἰς ἄλλον με λεπτά 30 τὸ κυβικὸν μέτρον, ἤτοι σχεδὸν ἐξαπλοῦν τοῦ στομίου.

Ἴδου κατάστασις πραγμάτων! γράφε ἂν ἔχῃς καρδίᾳ ὑπὲρ τοιαύτης Κυβερνήσεως, γέρο μου, ἦτις ἀντὶ νὰ σὲ ἐνθαῤῥύνη σοῦ ἀποκόπτει τὰς Ἐλπίδας.

Ἔως ἐδῶ τὸ ἱστορικόν, Ἀδερφίτα· τώρα ἔχω νὰ σοῦ ἀναγνώσω καὶ δύο ἐπιστολάς τοῦ ὀσίου αὐτοῦ ἀνθρώπου, τὰς ὁποίας ἔγραφέ ποτε πρὸς τὸν ἐν Λονδίῳ ἀνταποκριτὴν του Κύριον Βῶλφ. Στὸν Ἄγγελο! μοῦ διέφυγε τὸ ὄνομα, πλὴν δὲν πειράζει.

— Καί τί με μέλει διὰ τὰς ἐπιστολάς;

— Ὅχι δά! πρέπει νὰ ἰδῆς τί πατριώτης ἄνθρωπος εἶναι αὐτὸς, καὶ πῶς ὑπηρετεῖ καὶ θρόνον, καὶ πατρίδα, καὶ ἂν εἶναι δίκαιον νὰ παραβλέπωνται τοιοῦτοι ἄνθρωποι. Ἄκουε λοιπόν, δὲν εἶναι μακρὰ.

— Νὰ σὲ χαρῶ δαιμόνιον διὰ τὸ ἐρχόμενον.

— Διὰ τὸ ἐρχόμενον . . . . . ἐπανέλαβε τὸ δαιμόνιον, καλό! . . . . . λοιπόν, προσκυρῶν σας.

— Ὅχι δά! μίαν στιγμὴν, δύο λέξεις περὶ κομῆτου.

— Ποῦ καιρός! μόλις προφθάνω νὰ πηδήσω εἰς τὸν πλανήτην μου—δὲν ἀκούεις πῶς ἀστράπτει καὶ βροντᾷ, ἰδὲ βροχὴ καταποντισμοῦ. Ὁ κομῆτης, ὁ κομῆτης! εἶδες τὸν κομῆτην; φωνάζει ὁ κόσμος, ἔρχεται.

— Πλὴν ἀλήθεια, ἔρχεται;

— ἔρχεται! ἔρχεται! μέγας καὶ φοβερός· εἶναι σῶμα με ἑπτὰ κεφαλὰς δεκατέσσαρας πόδας καὶ ἄλλας τόσας χεῖρας.

— Λοιπὸν χανόμεθα!

— Βέβαια ὅλοι, καὶ ὑπουργεῖον καὶ Βουλὴ καὶ Γερουσία καὶ πλειοψηφία, ἀντιπολίτευσις, ἀφοσιωμένοι καὶ μὴ, πολιτικοί, κρατικῶτικοί—κρίμα τὰ νομοσχέδια, τοῦ κακοῦ αἰ πιστώσεις—κρίμα!

— Κρίμα, τῷ ὄντι μῆτε εἰς δὲ θά μείνῃ;

— Μηδεὶς, ἀπεκρίθη τὸ δαιμόνιον, διότι βλέπεις ὅτι ὁ κομῆτης αὐτὸς εἶναι πονηρός, ἀφοῦ εἶδεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔλαβον προφυλακτικὰ μέτρα διὰ τὸν καύσωνα, ἐστράφη αἰφνης εἰς βροχὴν καὶ ἀντὶ νὰ μᾶς καύσῃ θὰ μᾶς πνίξῃ, ὡς ἐν ὑπουργεῖον. . .

— Πάλιν ὑπουργεῖον! βλέπεις τοῦ κόσμου τὰ συντέλεια καὶ ἐν τούτοις πολιτικά.

— Χι, Χι! ἐγέλασε τὸ δαιμόνιον.

— Γελᾷς; Σατανᾷ!

— Καὶ ἤξεύρεις διατί; διότι μοὶ ἐπῆλθεν ἰδέα, ὅτι δύναμαι νὰ σώσω ἂν ὄχι βέβαια ἐντὸς κιβωτοῦ καὶ ὀλόκληρον τὸν κόσμον τοῦλάχιστον κρεμασμένους ἐπὶ τῆς οὐρᾶς μου, ἑπτὰ μικροὺς καὶ μεγάλους, καὶ ἀπὸ ἐν (μέλος) τοῦλάχιστον ἐξ ἐκάστου νομοθετικοῦ σώματος, καὶ δύο ἐφημεριδογράφους διὰ νὰ διατηρηθῇ τὸ συνταγματικὸν γένος αὐτῆς τῆς ἐποχῆς· καὶ . . .

— Ὡ! πάλιν πολιτικά ἐκατάλαβα ὅτι . . .

— Ὅτι τὰ κομητικά εἶναι καθὼς τὰ πολιτικά, καθὼς τὰ ὑπουργικά, καθὼς . . . . . Χά! χά! χά! . . . καὶ τὸ δαιμόνιον ἀπῆλθε καγχάζων.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

Φίλε Ἐκδότα!

Μὴ ἐπιζητῆς, σοὶ εἶπον πολλάκις, μὴ ὑποθάλῃς τὴν ἀντιπολίτευσιν, διότι μὰ τὴν ἀντιπολύτευσιν! ἐλεύσεται ἡμαρ, ὅτε μετανοήσεις· καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐφθασε τέλος. Σοὶ ἀρέσει, τώρα νὰ κάθῃσαι ἡμέραν καὶ νύκτα συντάττων πρακτικὰ τῶν μακρῶν τῆς Γερουσίας συνεδριάσεων; Δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ ὑπάρχῃ καὶ ἐν τῇ Γερουσίᾳ, ὡς ἐν τῇ Βουλῇ, ἀντιπολίτευσις; νὰ ἐπιψηφίζωνται τὰ νομοσχέδια ἐν ἀκαρεῖ; νὰ συντάττης καὶ σύ, ὡς οἱ τῆς Βουλῆς συντάτται, τὰ πρακτικὰ σου ἀμέσως, καὶ νὰ ἀναγινώσκωνται αὐθωρεὶ διὰ τὸ κατεπεῖγον; νὰ ἔχῃς δὲ τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας εἰς τὴν διαθέσιν σου διὰ νὰ ρίπτῃς ἐν βλέμμα καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀδερφίτου σου, νὰ μανθάνῃς ποῦ τὸ παμπόνηρον διαβολάκι σου περιδρομεῖ, ὅταν σὺ ἡ-οικολογῆς εἰς τὰ ρομαντικά σου;

Κάθου λοιπὸν τώρα, φίλε τῆς εὐαρίθμου ἀντιπολιτεύσεως, κάθου καὶ ἐγρηγόρει μὴ σοῦ διαφύγῃ ἰδέα τις νωδὸς, ἢ ῥῆσις κάμμινα ριτιδωμένη, ἢ κάνεις—καὶ—γέρον, κατάγηρος σύνδεσμος, τὸν ὁποῖον προσπαθοῦν νὰ μορφώσωσιν οἱ καλοὶ μας πατέρες, διότι μόλις σήμερον ἐνόησαν, ὅτι ἀνευ τοῦ καὶ αὐτοῦ τὸ ἀρχαῖον μεγαλεῖον δὲν συνεδέετο με ἡμᾶς τοὺς μικροὺς, ἀλλὰ χαλαρὸν θὰ ἦτο, καθὼς ἡ σήμερον κοινῶνία μας πρὸς τὴν πίστιν τῆς ἐξουσίας· ὡς ἐχαλαρώθησαν αἱ με-

ταξὶ τῶν φίλων δυνάμεων σχέσεις μας, καὶ μεταβλήθη τῆς Εὐρώ-
πης ἡ πολιτικὴ.

Ἡφανίσθην! φίλοι, φωνάζεις, δὲν ἔχω καιρὸν, βοηθήσατε, ἔλεος
χριστιανοὶ διὰ τὸν Ἀβδηρίτην! δύο γραμμὰς ὁ καθείς σας, διότι ἐ-
γὼ ἡμέραν καὶ νύκτα κραιπαλῶ εἰς τῶν πρακτικῶν τὴν σύνταξιν,
καὶ ποῦ νοῦς, καὶ ποῦ κεφαλὴ, ὁ εἰς μὲ ζητεῖ ἀπ' ἐδῶ, ἄλλος μὲ
σύρει ἀπ' ἐκεῖ, ὅλοι θέλουν νὰ ἰδοῦν ἂν πιστῶς ἔγραψα τὰς ἀγορεύ-
σεις των· μήπως παρέλειψα τὸν καὶ, τὸν δὲ, τὸν σύνδεσμον χωρὶς
ἀλλὰ ἐνθ' ἑτέρα μερίς, ἢ καὶ πλειοψηφία λεγομένη, βγάλα λέγει αὐτὰ,
τί τὰ θέλεις τὰ μὲν, τὰ δὲ, τὲ, καὶ — σχολαστικὰ πράγματα — καὶ κα-
ταλαμβάνω, ὅτι ἔχεις δίκαιον πτωχὲ, μὰ καὶ τίς σοῦ πταίει;

Βέβαιον εἶναι, ὅτι ἡ καρδιά μου σ' ἐπόνεσε καὶ ἤθελα νὰ σὲ συν-
δράμω, δίδων σοι πρωτότυπὸν τι διὰ τὸν καλὸν Ἀβδηρίτην σου· ἀλ-
λὰ πρωτότυπον, ὡς εἶναι ὁ κύριος πρωθυπουργὸς εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του·
πρωτότυπον, ὡς τὴν πρωτότυπον ἐκτέλεσιν τῶν νόμων ὑπὸ τῆς σημε-
ρινῆς ἐξουσίας· πρωτότυπον, ὡς τὰ βασιανιστήρια τῆς ἱερᾶς ἀστυνομίας
μας· πρωτότυπα καὶ ἀμίμητα ὡς γράφει ὁ "Ἡλιος" πρωτότυπον ὡς
τὴν κρίσιν τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ· πρωτότυπα, πρωτότυπα . . . .
τέλος ὡς τοῦ διαβόλου σου τὰ πηδήματα. . . . . Ἀλλὰ φίλε

Εἰς τοιαύτην ὕλη
Πρέπει καὶ κονδύλι,
Νοῦς ἀμνηστικός·
Νὰ τὰ περιγράψῃ
Καὶ νὰ τὰ συντάξῃ
Περιστατικῶς.

Καὶ ἐγὼ ἀνάθεμα τὸ νοῦ μου! μόλις καθήσω νὰ ρίψω δύο λέξεις
εἰς τὸν δίσκον τοῦ Ἀβδηρίτου σου καὶ ἰδοῦ

"Ἐρχονται κυρὰ μου
Στὰ παράθυρά μου
Τσαλαπετεινοί. . . . .

Χθὲς περὶ τὴν . . . Μ. Μ. τέλος ἐπέσιμωσα καὶ εἶπα θὰ γράψω
ἀλλὰ μόλις ἔθεσα τὸν τίτλον—ὁ ἐρωτομάχος— καὶ ἀμέσως φίλε, ὡς
ἂν αἱ ψυμιθωμέναι νόμφαι μας ἢ ὁ φενακισμένος ποιητὴς μας μὲ ἐθά-
σκανον, αἰφνίδιος καὶ ἀδιάκοπος ἔμετος παρ' ὀλίγον νὰ μὲ στείλῃ εἰς
τοῦ χάροντος τὰ σαθρὰ, μονόζυγα καὶ ἐπ' αὐτῶν νὰ καταδιώκω τὴν
φεύγουσαν ἰδέαν τῆς ἐρωτομαχίας.

Οὔτε ἐν βῆμα ἠδυνήθην νὰ κάμω καὶ κατέπεσα· ἐπὶ τοῦ προσώπου
μου εἶχεν ἐπικαθῆσαι ἡ χροιά τοῦ θανάτου, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐναγωνίζε-
το πρὸς αὐτόν. Ὅλος ἐξηνητλημένος, ὡσανεὶ πρὸ πολλοῦ ἐπασχον
στηθικὴν νόσον, ἐσύρθη ψηλαφητὶ πρὸς τὴν κλινὴν μου, καὶ ἐκεῖ δὲν
ἐβράδυνεν νὰ ἐπέλθῃ ἢ πρὸς τὴν ζωὴν τῶν ὄνειρων ν' μεταστάσῃ, ἢ ἄλ-
λοτε μὲν γλυκεῖα, ἄλλοτε δὲ ἐπίτρομος.

Ὀλίγον ἔμωσεν πρὶν ἢ μὲ παραλάβῃ ὁ ἀδελφὸς τοῦ θανάτου, ἀνέ-
βλεψα ὡς ἐν πανοράματι, εἰς δλόκληρον τὸ παρελθόν μου καὶ εἶδα, ὅτι
οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ πικρῖαι μόνον καὶ βάσανα ἐκόσμου τὰς ἐλαφρὰς εὐ-
δαιμονίας τῆς σκηνογραφικῆς μου ζωῆς, τῆς ὁποίας τὰς ἐντυπώσεις
καθίστα μᾶλλον ἐπαισθητὰς ἢ ἀντιπαράθεσις. ὦ! τὴν ἀθλιαν ζωὴν!
εἶπα, καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν θάνατον. . . . .

Καὶ ἰδὲ ἀνθρώπινος ματαιότης! πρώτη μου μέριμνα ὑπῆρξεν, ἂν
θὰ ὑπάρξῃ τις μετὰ θάνατον, ὅστις νὰ βαντίσῃ τοῦ τάφου μου τὸ πα-
ράφουτον χόρτον, μ' ἐν τοῦλάχιστον δάκρυ του, καὶ δὲν εὔρον οὐδένα ἄλ-
λον, οὐδένα ἢ τοὺς γηραιούς μου γονεῖς. . . . .

Θλίψις λοιπὸν καὶ ἡ μετὰ θάνατον ζωὴ; . . . ἀλλ' ὄχι! εἰσέτι ἐσκε-
πτόμην περιβεβλημένος τὰ ἀνθρώπινα δεσμὰ καὶ ἐζήτησον νὰ φέρω καὶ
πέραν τοῦ τάφου τὰς κενὰς ἐλπίδας τοῦ στείρου μέλλοντός μου,
πόρισμα θλιβεροῦ παρελθόντος· ἀλλ' ἤδη ἐπλανώμην εἰς τὴν ζωὴν
τῶν ὄνειρων. Μοὶ ἐφάνη, ὅτι ἤμην ὑπὸ τὴν σκιάδα κήπου γνωστῆς
μοι οἰκίας· σκιάδα, ἣτις ἠπῆρξε μάρτυς πολλῶν συγκινήσεών μου,
τὰς ὁποίας ἐκάλυπτεν ἡ πυκνὴ αὐτῆς ἐκ φυλλώματος σκέπη. . . .
Ἐχρὰ ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν τῆς ἡ Σελήνης καὶ μία τις ἀκτίς ὑποτρέ-
μουσα, ὡς θανατιῶντος βλέμμα, διεπέρα τὰ ἀραιώματα τῆς σκιάδος.
Εὐδία μυστηριώδης· τὰ ἄνθη μόλις ἐφῆρπιζόντο ὑπὸ τῆς νουῆς, τὴν ὁ-
ποίαν ἐπροξένουν τὰ πτερυγίσματα τῶν κατακλινομένων ἐπὶ τῶν δέν-
δρων πτηνῶν, τὸ πᾶν κατείχετο ὑπὸ σιγῆς, ποιητικῆς ἐσπέρας! . . .

. . . ἐκ διαλειμμάτων μόλις ἐφθάνεν μέχρις ἐμοῦ ἡ μεμακρυσμένη,
ψυχρὰ καὶ πένθιμος φωνὴ νυκτοκράκτου πτηνοῦ, τὸ ὅποιον διὰ τῶν
ἐπιφωνημάτων του μετροῦ, φαίνεται, κάθε νύκτα, τὸ ταλαίπωρον!
τῆς ζωῆς του τὰς ὀχληρὰς στιγμὰς· ἰδοῦ, διανοήθην καὶ ἐγὼ, πῶς με-
τρῶνται καὶ τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς αἱ στιγμαὶ μὲ στυναγμούς· διέρ-
χεται ἡ βρεφικὴ ἡλικία βραδύτερα πάσης καὶ τετραποδίζοντες μετα-
βαίνομεν εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, τὴν ὁποίαν ἀποχαιρετῶμεν χω-
ρὶς νὰ χαρῶμεν, διότι ἐλλεῖπει ἡ συνειδήσις· καὶ οὕτω διερχόμενοι,
τοὺς ἀθώους αὐτοὺς χρόνους μας, τὰς ὥρας τῶν ἀπολαύσεών μας
ἡμέρας, μόλις ἔξαφνα μίαν πρωΐαν βλέπει τις ὅτι ἠνδρώθη, στεναρίζει,
ἐνθ' κτενίζόμενος ἀνακαλύπτει μίαν λευκὴν τρίχα ἐπὶ τῆς χθῆς
ἔτι μελανῆς καὶ στιλπνῆς κόμης του, στεναρίζει καὶ πάλιν καὶ
οὕτως ἐννοεῖ, ὅτι διέβη τοῦ βίου του τὸ Ζεῦθ, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς
στιγμῆς ἐκεῖνης μὲ ταχύτατα βήματα καταφῆσει πρὸς τὸν τάφον,
τὸ διαζύγιον αὐτὸ τῆς ὕλης καὶ τοῦ πνεύματος.

Μία αὕτη ἐν ὄνειρῳ ὄνειροπόλησίς μου, ἐπὶ τῆς πενθίμου τοῦ
νυκτοκράκτου φωνῆς, ὅτε ἐπὶ τοῦ χαλικοστρώτου διαδρόμου τῆς
οἰκίας ἠκούσθησαν βήματα καὶ συγχρόνως φωνὴ μελίφθογγος ἀν-
τήχησεν εἰς τὰς ἀκοάς μου· ἦτον ἡ φωνὴ τῆς Δεσποίνης, τὴν ὁ-
ποίαν ἐγὼ ὑπέθετα κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς βόδα καὶ κρίνα ἀνα-
παυομένην. . . . Τὸ μέγα τῆς ἀγορᾶς ὠρολόγιον ἐσήμανε τότε ἐν
μετὰ τὸ μεσονύκτιον τέταρτον. Ποῦ ἄραγε, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν,

ποῦ ἦτο μέχρι τῆς ὥρας αὐτῆς ἡ Κοραλία; καὶ τίς συνοδεύει αὐτὴν ἐπιστρέφουσαν; εἶδα ἦτον εἰς . . . . . τὸν ὁποῖον σήμερον ἀκόμη ἐνώπιόν μου τοσοῦτον πικρῶς ἐκακολόγησεν, καὶ ἐκεῖνος τοσοῦτους μοὶ ὤμωσεν ὄρκους, ὅτι πρὸ πολλοῦ ἔπαυσε νὰ τὴν ἀγαπᾷ, τίνα νὰ πιστεύσω ἐκεῖνον, ἢ τὰς διαμαρτυρήσεις τῆς Κοραλίας; ἔκλινα πρὸς τὴν δευτέραν, διότι τὴν ἐβλεπον τοσοῦτον περιπαθῶς τοῦ Ἀλφρέδου ἐρῶσαν. Ἀλλ' ἕνα τούτων βεβαίως ἀπατᾷ ἢ χαριστέρα τῶν γυναικῶν, ἢ οὐδένα αὐτῶν ἀγαπᾷ!

Μὴ τάχα ἀπατᾷσαι μοὶ ἔλεγεν ὁ δισταγμὸς, δὲν αἰσθάνεσαι τὴν προσπάθειαν τοῦ κεκρυμμένου ἔρωτος; Ἡ λησμονεῖς πόσον καλὰ ἠξεύρει νὰ ποικίλῃ τοὺς ἔρωτάς της, καὶ μετὰ ποίας μαγικῆς χάριτος ἠξεύρει νὰ προσηλῶνῃ τὰ θύματά της εἰς μόνον τὸ παρὸν, καὶ ἂν αὐτὰ πρὸ μικροῦ εἶχον δμῶσει τὸ ἀφανισμόν της, καὶ μυρίας εἶχον ἐκφέρει βλασφημίας κατὰ τῆς γοήσεως αὐτῆς.

Ἐνῶ ταῦτα ἐγὼ ἐσκεπτόμην, οἱ δύο ὡς ἐραστὴ, προσέβαινον μετὰ χριστὸν ἔφθασαν εἰς τῆς εἰσόδου τὸ βᾶθος, ὅπισθεν τῆς οἰκίας, ὅπου ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ τοὺς βλέπω, καὶ οὐδὲν πλέον ἤκουσα. . . . Παρεδόθησαν, εἶπα, καὶ οὗτοι εἰς τὴν σιγὴν τοῦ παντός, καὶ τῆς σιγῆς των μάρτυρα ἔχουσι μόνον τὸ δῖον φῶς τῆς Σελήνης.

Ἡ Κοραλία! ἐσκέφθην τότε, πόσον ἀλλόκοτος, ἡ Κοραλία γυνὴ! Ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν της, ὅστις ἐμμανῶς ἐρᾷται τοῦ Ἀλφρέδου ὁποῖα καὶ ὁπόσα δὲν κάμνει δι' αὐτὸν θυσίαις; Καὶ μολαταῦτα ἰδοὺ λησμονοῦσα τὰ πάντα τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ἐπανέρχεται εἰς τὰς παλαιάς της ἀδυναμίας; λησμονοῦσα τὸ ἀπειλητικὸν τῆς θαλάσσης κύμα, ἀρέσκειται εἰς τῆς δούσης σελήνης τὸ κάτωχρον φῶς; καὶ αὐριον; ὦ! αὐριον, ὡς θεῶ τῶν ὑδάτων βυθίζεται εἰς τὰ ἄδυτα τῆς θαλάσσης. Καὶ οὕτω; καὶ οὕτω τῆς εἰμαρμένης ἀκολουθοῦσα τὰς ἀμετατρέπτους θελήσεις, βαίνει γοργῇ, ὡς τὸ βλέμμα της, ὡς ἡ λαλιά της; ποῦ; εἰς τὸν ἄεθρόν της, τὸν ἄεθρόν της! τὸν ὁποῖον σπεύδει ζητοῦσα εἰς τόπους μεσημβρινούς.

Τοιαύτη ἡ Κοραλία, τὴν ὁποίαν εὐτυχῆς ὄστις δὲν ἐγνώρισεν, καὶ δυστυχῆς πάλιν, ὄστις δὲν ἠξιώθη τῆς ἀγάπης της. Σώζου, Κοραλία σώζου ἢ θελκτικώτερα τῶν γυναικῶν! Τέροπου καὶ τέροπε, δραπέτης τῶν οὐρανῶν! Εἶπον καὶ ἔσπευσα νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν οἰκίαν μου, διότι τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρας. Ἐνῶ δ' ἐνόμιζον ὅτι βαίνω ἐκεῖ, ἐξύπνησα. . . ὄνειρον! εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, ὄνειρον! τὸ ὁποῖον βεβαίως ἐπλασεν ἢ πυρετώδης μου φαντασία. . . . .

ΛΥΣΙΣ ΓΡΙΦΟΥ.

(ἴδε συλλόγιον 6. Σελ. 81.)

Φόνος. — πόνος. — ὄνος. — κόνος. — τόνος.

Η ΟΙΚΙΑ.

Σὰς ἐκούρασα, εἶπε πρὸς τινὰ Κυρίαν νέος τις ἐν τινὶ χορῷ. Διόλου, Κύριέ μου, ἀπεκρίθη αὕτη, καθότι εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ με χορεύσῃ ὁ ἐλαφρότερος Κύριος. Ὡ, ἡ καλωσύνη σας, τὴν εἶπεν, ὁ νέος πιστεύσατε, Κυρία μου, ὅτι καθεὶς χάνει τὴν βαρῦτητα τοῦ πλησίον σας.

Ἐγραφεν ἐσχάτως πατήρ τις πρὸς τὸν υἱόν του τὰ ἐξῆς:
Γιέ μου!

Πληροφοροῦμαι, ὅτι καπνίζεις κατὰ κόρον, καὶ σὲ συμβουλεύω, νὰ κόψῃς τὸν καπνόν.

Ὁ δὲ ἀπάντησε.

Πάτερ μου!

Μὴ δίδῃς πίστιν εἰς ὅσα σὲ λέγουν· ἐγὼ πίνω πάντοτε τὸν καπνὸν κομμίον, διότι τὰ ποῦρα με βλάπτουν.

Ἐχετε ὀφθαλμοὺς δύο ἀδάμαντας, ἔλεγεν ἐρωτόληπτος νεανίας πρὸς τινὰ νέαν· οἱ δὲ ἀδάμαντες δὲν ἀρνοῦνται εἰς κἀνένα τὴν λάμψιν των· ὑμεῖς ὅμως, διατὶ εἴσθε τόσο σκληρὰ πρὸς ἐμέ; Ἡ σκληρότης, ἀπάντησεν ἡ νέα, εἶναι δυστυχῶς ιδιότης, τὴν ὁποίαν ἔχουν οἱ ἀδάμαντες!

Ἡρώτα νεῖνις Κυρίον τινὰ, εἰς ὃν ἐπέδειξε τὴν ἐπιστολὴν φίλου της· τί με συμβουλεύετε νὰ πράξω, ἀφ' ὅσα λέγει. Ἐν μόνον, τὴν ἀπεκρίθη, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γράφει εἰς τὸ τέλος τῆς πρώτης σελίδος, τὸ νὰ γυρίσητε τὸ φύλλον.

Ὡ, πόσον εἶμαι εὐτυχῆς, ἔλεγε Κυρία, πρὸς τινὰ νέον, διότι μοῦ κρατεῖ συναναστροφὴν διὰ τῆς ὁμιλίας του ἕνας νέος τόσο ἐξυπνος. Πιστεύσατε, Κυρία μου, τὴν ἀπάντησεν οὗτος, ὅτι ἂν δὲν ὠμίλου, ἤθελε με καταλάβει ὕπνος.

Γενομένου λόγου περί ποιητῶν ἐν τινι συναναστροφῇ, ἔπου παρευρίσκετο καὶ τις τοιοῦτος, νεανίας τις πνευματώδης, θέλων νὰ τὸν πειράξῃ, δὲν ἀρνοῦμαι, εἶπε, τὴν ἀξίαν τῶν ποιητῶν μας, ἀλλ' ὅμως πρὸ ὅλων ὁμολογεῖται, ὅτι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εἶναι ἀνεξαιρέτως ὅλοι τρελλοί. Ὅχι, φίλε μου, τὸν ἀπεκρίθη, τότε ὁ ποιητῆς, τρελλοὶ δὲν εἶνε, ἀλλὰ πλησιάζουν τοὺς τρελλούς, καὶ ἀφήσας συγχρόνως τὴν θέσιν του, ἐκάθησε πλησίον αὐτοῦ.

Τί ἀναγινώσκειτε, Κυρία; ἠρώτησέ τις, φίλην του· βεβαίως ἐρωτικόν τι βιβλίον. Ὅχι, ἀπάντησεν ἐκείνη, ἀλλὰ τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου. Καὶ σὰς ἀρέσει, τὴν ἠρώτησεν, ἡ ὁμιλία τῶν ζώων; Πολὺ μάλιστα, τὸν ἀπεκρίθη αὐτὴ, καὶ ἔκλεισεν εὐθὺς τὸ βιβλίον της.

Πρὸς στρατιωτικὸν ὄστις τὸ πίνει ὀλίγον, ἔλεγε, παίζων μετ' αὐτοῦ *σακαμπιλι*, εἰς φίλος του· Παράδοξον! Ὅσκις θὰ βάλῃτε κάτω *κόζι*, πρέπει νὰ ἦναι *σπαθί*! Αἶ, τὸν εἶπεν ἐκεῖνος μειδιῶν, καὶ δὲν ἤξεύρεις, φίλε, ὅτι τὸ *σπαθί* ἀνήκει εἰς ἡμᾶς τοὺς στρατιωτικούς; Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀπεκρίθη αὐτός· ἤξεύρω ὅμως, ὅτι σὺ μᾶλλον ἀγαπᾷς τὴν *κουπαρ*.

Πῶς σὰς ἐράνη ἡ ἐπιστολὴ, τὴν ὁποίαν σὰς ἔγραψα χθές; ἠρώτησε τὸν φίλον της φιλόρεσκός τις νεανίς. Τρυφερωτέρως, τὴν ἀπεκρίθη ὁ νέος, δὲν ἠδύνατο, φίλη μου, νὰ γίνῃ· ἐν ὅμοις παρετήρησα, ὅτι ἀρ' ὅλας τὰς λέξεις σας, ὅσαι διακρίνονται ἢ ψιλοῦνται, λείπει κατὰ δύστυχίαν τὸ πνεῦμα.

ὦ! σὰς ἐξόπνησα, Κυρία μου, εἶπε τις εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν φίλης του. Δὲν πειράζει ἀπεκρίθη αὐτὴ, καθότι ὁ ὕπνος μου ἦτον ἰδιοκτησία σας. Πῶς; ἠρώτησεν ὁ φίλος της. Διότι, τὸν ἀπεκρίθη αὐτὴ, με ἀπεκοίμισεν ἡ ἀνάγνωσις τοῦ συγγραμματος σας. ὦ! εὐχριστῶ, εὐχαριστῶ, τὴν εἶπε τότε ὁ συγγραφεὺς, ἂν καὶ λυπούμαι, διότι δὲν ἔτυχε νὰ ἦσθε *ἐξυπνος*, ὥστε νὰ τὸ ἔχῃτε ἤδη ἀναγνώσῃ, διὰ ν' ἀκούσω τὴν κρίσιν σας.